

Prostitució a debat

Del 20 de setembre al 12 d'octubre se celebra a Palma el I Congrés Internacional Virtual sobre la Prostitució. El Congrés és organitzat per la Universitat de les Illes Balears (UIB), l'Institut Balear de la Dona, Metges del Món, Creu Roja i la congregació de monges Oblates.

La prostitució serà l'objecte del I Congrés Internacional Virtual sobre el fenomen que se celebra a Palma aquest octubre.

Recentment s'han publicat diversos treballs sobre la prostitució a les Illes Balears. Possiblement, l'estudi dels professors de la UIB Lluís Ballester i Joan Perelló és dels que més dades dona. El professor Ballester presentava a principi de mes a Palma el congrés abans citat, juntament amb la directora de l'Institut de la Dona, Isabel Llinàs, i la representant de l'ONG Metges del Món, Maria Ramos. Les dades que va oferir l'especialista (vegeu el gràfic) emmarquen

una realitat social perceptible a simple vista.

En algunes zones de Palma l'allau de dones que es prostitueixen és perfectament visible. Fins fa pocs anys la prostitució s'exercia gairebé en exclusiva a la porta de Sant Antoni, just a vora del que fou el barri xinès palmesà, ara gairebé desaparegut perquè tota la zona està sotmesa a un intens procés de rehabilitació urbanística. Durant uns anys, a final de la dècada dels noranta i començament de l'actual, la prostitu-

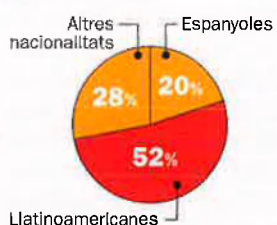
ció de carrer es va fer menys visible. Tanmateix, la immigració ha multiplicat el nombre de dones prostituïdes, ha diversificat els seus orígens i n'ha aixamplat la geografia.

Ara la porta de Sant Antoni té la competència d'altres zones, com ara part de les avingudes, barris de l'Eixample, la platja de Palma, a més d'altres ciutats i pobles. El nombre total d'aquestes professionals s'ha multiplicat: es calcula que almenys 3.000 dones s'hi dediquen a totes les Illes. L'origen nacional és molt divers, però abunden les llatinoamericanes. Les que treballen pel carrer es calcula que no superen el 20% del total. El fenomen, per tant, és molt més important a cases particulars i prostíbuls, que en lloc de concentrar-se geogràficament com abans en un indret concret, ara s'escampen pertot arreu. Han reaparegut les queixes de veïnats i els problemes d'ordre públic a les zones afectades. A més, les actuacions de la policia, que s'han intensificat, han detectat el preocupant fenomen creixent de màfies que trafiquen amb aquestes dones.

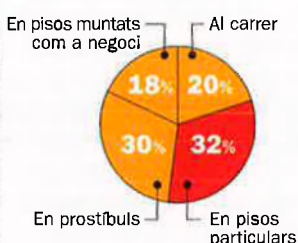
La prostitució a les Balears

Segons els diversos estudis que s'han fet, i que serviran en part de "corpus" teòric per al I Congrés Internacional Virtual de la Prostitució, el perfil del fenomen de les dones prostituïdes a Balears presenta aquestes dades:

NACIONALITAT

ON EXERCIXEN

QUANTITAT

En total unes 3.000 dones es prostitueixen a les Illes.

RESULTAT

El volum econòmic calculat (2004) del negoci, només a Mallorca, podria arribar a uns 70 milions d'euros.

EDAT

L'edat mitjana de la dona prostituïda és de 23 anys.

Tots els aspectes que es concentren sobre la prostitució seran tractats en el congrés. I es farà a partir de cinc eixos. Un, el tràfic de dones i la manera com afrontar aquesta vergonya. Dos, la reglamentació, en uns moments en què se senten veus –com la patronal dels “puticlubs”, per dir-ho d’alguna manera– que la reclamen. Tres, el problema de salut que per a les dones prostituïdes –sobretot la sida– implica aquesta activitat i la necessitat d’incrementar la informació i la prevenció. Quatre, la prostitució de carrer i el risc, o realitat, d’exclusió social, de les dones que la practiquen. I cinc, la prostitució com a fenomen de gènere, femení.

Legalització i clients. Segons una enquesta de l’Institut Nacional d’Estadística (INE, 2004), el 39,7% d’homes balears d’entre 18 i 49 anys reconeixien haver comprat sexe professional alguna vegada en la seva vida. Les Illes en són capdavanteres percentualment a tot l’estat. Això sí, l’estudi reflecteix que només un 7,2% dels illencs han pagat per sexe l’últim any.

Percentatges al marge, el fet és que són molts els homes que a Balears compren els serveis de dones prostituïdes i això obre el debat sobre la conveniència d’actuar en contra dels clients. En certs països, com ara Suècia, s’han posat en marxa iniciatives de delació de clients de dones prostituïdes –fent públiques les seves cares, per llançar sobre ells la vergonya–, amb l’objectiu d’intentar reduir la demanda perquè disminueixi també l’oferta.

A l’altre costat del debat, organitzacions patronals d’establiments dedicats a la prostitució han demanat reiteradament la reglamentació legal d’aquesta activitat. A Balears, les autoritats autonòmiques es manifesten clarament en contra de la legalització. Al marge del que es discuteixi durant el congrés sobre el particular, tant la directora de l’Institut de la Dona, Isabel Llinàs, com la vicepresidenta del Govern, Rosa Estaràs, s’han mostrat radicalment en contra de la legalització i a favor de, si més no, “estudiar” iniciatives com la que es porta a terme a Suècia, per intentar dificultar “l’indignant comerç amb dones” que és la prostitució.

Miquel Payeras

La frontera

Josep Gifreu

Què traduïm

Digueu-me què traduïm i us diré qui som. Per superar la tensió permanent dins la torre de Babel, els grups humans hem inventat un estratagema de convivència i de supervivència. És la traducció. Saber què diu i què vol l’altre. I les cultures de dimensió reduïda com la catalana han d’aguditzar aquest instint. L’han d’aplicar a tots els camps: literatura, ciència, comunicació, mercat, Internet, etc. En el món global, la gestió de la traducció passa a ser un eix central de les polítiques culturals. El recent reconeixement del domini .cat a Internet per l’Icann ofereix una plataforma única de visibilitat per al català a tot el ciberespai, i l’oportunitat d’una gestió generalitzada de la traducció en el doble sentit.

Ara bé, entre tot el batibull de les traduccions possibles sobresurt un dels camps centrals encara de tota cultura culta. El que marca el llistó de la qualitat i de l’obertura al món. Em refereixo a les traduccions de llibres i especialment de literatura. En això, les editorials del país tenen una capacitat de decisió important en funció de les seves especialitzacions i dels segments de negoci en el mercat. Però, la cultura catalana com a tal i en el seu conjunt, de què disposa? Com gestiona les traduccions any rere any? Aquesta pregunta no la poden respondre les editorials ni els gremis d’editors o de llibreters. L’haurien de contestar i avaluar els òrgans responsables de les polítiques culturals, de l’espai del català. I de forma coordinada.

En aquest sentit recomano al lector un balanç per al 2004 imprescindible. Es tracta del número 32 de la revista de llibres *Caràcters* (juny 2005), editada per l’Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana amb el suport de la Universitat de València. Amb aquest número, dedicat a fer balanç de la literatura catalana publicada el 2004, la revista demostra, per si calia, una qualitat i maduresa difícilment igualables. No mencionaré cap autor ni cap article: tots són imprescindibles en allò que ressenyen. Sí que destacaré la precisió amb què diferents col·laboradors han valorat les traduccions procedents de les llengües i cultures més pròximes. Voleu saber què hem traduït de la literatura alemanya, anglosaxona, italiana, francesa, portuguesa o de les literatures de l’Europa Central i Oriental? Consulteu *Caràcters* 32. No us defraudarà. Allò que us decebrà potser serà la manca de traduccions dels clàssics francesos o russos o de la poesia anglesa o de l’assaig internacional d’actualitat. I potser us apuntareu a reclamar una política de país més agosarada i coherent en la gestió de la traducció de les escriptures creatives.